

F. t. l. vedr. konkursloven og konkursskatteloven

Vurderingen af, om skyldneren i disse tilfælde skal betale sagsomkostningerne, bør således efter Konkursrådets opfattelse bero på en vurdering, hvor to betingelser skal være opfyldt. For det første skal skyldneren, når kendelsen om gældssanering afsiges, have fornødne likvide midler til at dække sagsomkostningerne, og for det andet skal den procent, hvortil fordringerne nedsættes, udgøre mindst 25.

Beregningen af dividenden i disse tilfælde bør efter Konkursrådets opfattelse foretages inden fradrag af sagsomkostningerne. Har skyldneren eksempelvis en gæld på 1 mio. kr., en aktivmasse inklusive indtægter i afdragsperioden på 250.000 kr. og skal betale 20.000 kr. i sagsomkostninger, vil den pågældende således i relation til afgørelsen af spørgsmålet om sagsomkostninger kunne præstere en dividende på 25 procent. I kendelsen om gældssanering vil fordringen derimod skulle nedskrives til 23 procent, idet aktivmassen efter fradrag af sagsomkostninger alene udgør 230.000 kr.

4.7.2.3. Konkursrådet finder endvidere, at skifteretten ikke i videre omfang end i dag bør kræve sikkerhedsstillelse for omkostninger ved behandlingen af sager om gældssanering. Rådet finder således, at det praktiske anvendelsesområde for bestemmelsen om sikkerhedsstillelse i konkurslovens § 203 fortsat som udgangspunkt bør reserveres til de tilfælde, hvor en skyldner på ny indgiver en begæring om gældssanering, efter at den pågældende har tilbagekaldt en ansøgning om gældssanering i en situation, hvor tilbagekaldelsen udelukkende skyldes skyldnerens egne forhold og ikke kan anses for rimeligt begrundet, f.eks. tilfælde hvor skyldneren har tilbagekaldt en ansøgning om gældssanering med den begrundelse, at skyldneren ikke har ønsket at efterleve skifterettens anvisning om realisation af en pensionsopsparing. Dette svarer efter Konkursrådets opfattelse til gældende praksis i dag.

4.7.2.4. Konkursrådet har endelig overvejet, om reglerne om betaling af retsafgift for behandling af gældssaneringsager bør ændres, men har ikke fundet grundlag herfor.

Der henvises til betænkningen side 296 ff.

4.7.2.5. Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4 og 13 (forslag til konkurslovens § 203 og § 220), og bemærkningerne hertil.

4.8. *Småfordringer og administration af udbetalinger*4.8.1 *Gældende ret*

Konkurslovens § 199 og § 200 regulerer, hvordan de fordringer, der hviler på en skyldner, behandles i tilfælde af, at skyldneren får gældssanering.

Udgangspunktet er, at *alle* fordringer, som hvilede på skyldneren på det tidspunkt, hvor skifteretten indledte gældssaneringssag for skyldneren, omfattes af gældssaneringen. Disse fordringer ophører ikke med at eksistere (medmindre kendelsen går ud på fuldstændig bortfald af gælden), men nedsættes i overensstemmelse med kendelsen.

En enkelt gruppe fordringer påvirkes ikke af, at skyldneren får gældssanering, hverken for så vidt angår deres beløb eller rente- og afdragsvilkår. Det gælder fordringer, der er sikret ved pant i skyldnerens aktiver, jf. § 199, stk. 2. Bortset herfra skal alle fordringshavere behandles lige, medmindre de samtykker i en mindre gunstig behandling, jf. § 200, stk. 3.

Om den praktiske gennemførelse af udlodning af de beløb, som skyldneren ved kendelsen om gældssanering pålægges at betale kreditorerne, indeholder konkursloven alene en vejledningsforpligtelse for skifteretten, jf. konkurslovens § 216, stk. 5, hvorefter skifteretten vejleder skyldneren om dennes retsstilling og om tilrettelæggelsen af skyldnerens betaling af afdrag i henstandsperioden, hvis skyldnerens forslag helt eller delvis tages til følge.

Såfremt dividenden ikke betales kontant, er det i dag antaget, at det er mest hensigtsmæssigt, hvis et pengeinstitut medvirker ved udlodning. I den situation bør medhjælper sørge for at udarbejde en udlodningsliste med angivelse af de enkelte kreditorer, de enkelte afdrag og forfaldstidspunkterne, samt størrelsen af skyldnerens månedlige opsparing eller indbetaling på en konto, ligesom medhjælper normalt vil være skyldneren behjælpelig med oprettelsen af den pågældende konto i et pengeinstitut. Medhjælperens vejledningspligt følger af konkurslovens § 219, stk. 1, jf. § 216, stk. 5. Skifteretten og medhjælperen kan derimod ikke påtage sig at forestå afdragenes betaling.

Et pengeinstitut kan beregne sig et gebyr for arbejdet ved udlodningen. Spørgsmålet om, hvorvidt dette beløb, der skal betales af skyldneren, kan medtages som en særskilt udgiftspost i budgettet og dermed i realiteten blive finansieret af skyldnerens kreditorer, er ikke endeligt afklaret i den juridiske teori. Det antages dog i almindelighed, at kreditorerne skal have de afdragsvise ydelser ubeskåret, og at skyldneren altså ikke ved udlodningerne kan fratække gebyrer til pengeinstituttet.